

Пролог

Имали сте лоши дни, нали? Нали се сещате, от онези, когато алармата не се включва, препечената филийка буквално се възпламенява, когато вие си спомняте твърде късно, че всичките ви дрехи са мокри в пералнята? А после хуквате към училище с петнайсет минути закъснение, като се *молите* никой да не забележи, че в главата приличате на булката на Франкенщайн, но точно когато седате на чина, учителят казва: „Днес закъснявате, госпожице Емерсън?“, и всички поглеждат към вас.

Сигурна съм, че сте имали такива дни. Всички сме имали. Но какво ще кажете за наистина лошите дни? От онези, които са толкова прецакани и ужасни, че съдвкват всичко, на което държите, просто за забавление, и после го изплюват право в лицето ви?

Денят, в който мама ми каза за Хауърд, категорично попадаше в категорията на „ужасно лош ден“. Но тогава Хауърд ми беше най-малкият проблем.

Бяха изминали две седмици от началото на втората година в гимназията и с мама се връщахме у дома след срещата ѝ. В колата беше тихо, вървеше само някаква реклама по радиото от двама имитатори на Арнолд Шварценегер, и макар че денят беше горещ, краката ми бяха направо настръхнали. Опази сутрин тъкмо се бях класирала втора на първия си маратон и не можех да повярвам колко малко значение имаше това за мен.

Мама изключи радиото.

– Лина, как се чувстваш?

Гласът ѝ беше спокоен и когато я погледнах, аз се разплаках отново. Тя беше толкова бледа и мъничка. Как не бях забелязала досега колко *мъничка* е станала?

– Не знам – отвърнах, опитвах се да удържам гласа си спокоен. – Мисля, че съм в шок.

Тя кимна и спря на един светофар. Слънцето старателно ни заслепяваше и аз се вирах в него, очите ми запариха. *Това е денят, който променя всичко* – помислих си. – *От сега нататък всичко ще се датира ПРЕДИ и СЛЕД този ден.*

Мама се прокашля и когато я погледнах, тя изправи гръб, сякаш щеше да ми каже нещо важно.

– Лина, разказвала ли съм ти как веднъж се осмелих да плувам във фонтан?

Обърнах се рязко към нея.

– Какво?

– Нали си спомняш, че съм учила една година във Флоренция? Бях излязла да снимам със състудентите си и денят беше ужасно горещ, струваше ми се, че ще се разтопя. Имах един приятел, Хауърд, и той ме предизвика да скоча в един фонтан.

Имайте предвид, че току-що бяхме чули най-лошата новина в живота си. *Най-лошата.*

– ... Изплаших група немски туристи. Те тъкмо позираха за снимка и когато аз се появих от водата, една от жените изгуби равновесие и почти падна назад във фонтана при мен. Ужасно се ядосаха, затова Хауърд се разкрещя, че се давя, и скочи да ме спасява.

Взирах се в нея, тя се обърна и ми се усмихна леко.

– Ъъ... мамо? Това си е смешно, но защо ми го казваш точно сега?

– Просто исках да ти кажа за Хауърд. Той наистина беше много забавен.

Светна зелено и тя натисна газта.

Какво? – помислих си. – *Какво, какво, какво?*

* * *

Първо си мислех, че историята с фонтана е нещо като механизъм за справяне, сякаш е решила, че история за стар приятел може да ни разсее от двата гранитни блока, които бяха увиснали над главите ни. *Неопарабилен. Нелечим.* Но тогава тя ми разказа още една история. И още една. Стигна се дотам, че когато заговаряше, още при първите думи, вече знаех, че ще е пак за Хауърд. И накрая тя най-сетне ми призна защо говори толкова за него... Ами... нека кажа само, че невежеството е благодат.

– Лина, искам да отидеш в Италия.

* * *

Беше средата на ноември и аз седях до болничното ѝ легло с купчина стари списания „Космополитън“, които бях задигнала от чакалнята. През последните десет минути правех тест, наречен: „По скалата от едно до десет: Колко секси сте?“ (7/10).

– Италия ли?

Бях се разсеяла. Някой, който беше правил теста преди мен, бе изкарал десет точки и аз се опитвах да разгадая как точно.

– Искам да отидеш да живееш в Италия. После.

Това привлече вниманието ми. Първо на първо, не вярвах в това *после*. Да, ракът ѝ прогресираше, както предвиждаха лекарите, но те не знаят всичко, нали? Точно тази сутрин си бях отбелязала една история в интернет за жена, която е победила рака и после изкачила Килиманджаро. И второ на второ – *Италия*?

– И защо да направя такова нещо? – попитах нехайно.

Беше важно да я развеселявам. Избягването на стреса е голяма част от лечението.

– Искам да останеш при Хауърд. Годината, която прекарах в Италия, означава много за мен и искам и ти да преживееш същото.

Погледнах към бутона за викане на сестрата. *Да живея с Хауърд в Италия?* Да не би да бяха прекалили с морфина?

– Лина, погледни ме – каза тя с най-властния си майчински глас.

– Хауърд? Имаш предвид онзи тип, за когото постоянно говориш?

– Да, той е най-добрият човек, когато познавам. Той ще те пази.

– От какво ще ме *пази*?

Погледнах я в очите и внезапно дъхът ми започна да излиза бързо и накъсано. Тя говореше сериозно. Нямаше ли някакви хартиени торбички в тия болнични стаи?

Тя поклати глава, очите ѝ блестяха.

– Ще бъде... трудно. Не е нужно да говорим за това сега, но исках да чуеш решението ми от мен. Ще имам нужда от някого. След това. И мисля, че той е най-подходящият човек.

– Мамо, нищо не разбирам. Защо ще отивам да живея при непознат?

Станах рязко и започнах да ровя из чекмеджетата на нощното ѝ шкафче. Все *някъде* трябваше да има хартиена торба.

– Лина, седни.

– Но, мамо...

– Седни. Всичко ще бъде наред. Ще се справиш. Животът ти ще продължи и ще бъде чудесен.

– Не – казах аз. – *Ти* ще се справиш. Понякога хората се излекуват.

– Лина, Хауърд е прекрасен приятел. Много ще го харесаш.

– Съмнявам се. И щом е толкова прекрасен, защо не съм го срещала досега?

Отказах се да търся торбичка, срутих се пак на стола и сведох глава между коленете си.

Тя седна с усилие в леглото, посегна към мен и сложи ръка на гърба ми.

– Нещата между нас бяха малко сложни, но той иска да те опознае. И каза, че ще се радва да останеш при него. Обещай ми да му дадеш шанс. Поне няколко месеца.

На вратата се почука и двете вдигнахме очи – влезе сестра с бебешко синя престилка.

– Само проверявам – пропя тя.

Или не забеляза, или не обърна внимание на изражението ми. По скалата от едно до десет напрежение-то в стаята беше към сто.

– Добро утро. Тъкмо казвах на дъщеря си, че трябва да отиде в Италия.

– Италия – повтори сестрата. – Ходих там на мезения си месец. Джелатото, Наклонената кула в Пиза, гондолите във Венеция... Много ще ти хареса.

Мама ми се усмихна победоносно.

– Мамо, *не*. Няма начин да отида в Италия.

– Но, скъпа, трябва да отидеш – каза сестрата. – Това е преживяване веднъж в живота.

Сестрата се оказа права за едно: наистина трябваше да отида. Но никой с нищо дори не ми подсказа какво ще открия там.

1

Къщата се извисяваше ярка в далечината, като фар в море от надгробни камъни. Но това не можеше да е *неговата* къща, нали? Вероятно просто следвахме някакъв италиански обичай. *Винаги прекарвай новодошлите през гробището. Така ще усетят местната култура.* Да, сигурно беше нещо такова.

Сплетох пръсти в скута си, стомахът ми се свиваше все повече с приближаването на къщата. Сякаш гледах как челюсти се издигат от дълбините на океана. *Тадааааааам.* Само че не беше филм. Беше истинско. И оставаше само един завой. *Не се паникьосвай. Не може да е това. Мама не би ме изпратила да живея в гробище. Щеше да ме предупреди. Щеше да...*

Той включи мигача и целият въздух напусна дробовете ми. *Тя просто не ми е казала.*

– Добре ли си?

Хауърд – вероятно трябваше да го наричам „татко“ – ме гледаше с притеснение. Вероятно защото току-що бях изхриптяла силно.

– Това ли е твоята...?

Гласът ми изневери, затова се наложи да посоча.

– Ами да. – Той се поколеба за миг, после направи жест към прозореца. – Лина, ти не знаеше ли? За всичко това?

„Всичко това“ беше доста слабо определение за огромното, озарено от луната гробище.

– Баба ми каза, че ще живея на земя, която е американска собственост. Каза, че ти се грижиш за мемориал от Втората световна война. Не знаех, че...

Паниката ме заливаше като горещ сироп. Освен това май не бях в състояние да си довършвам изреченията. *Дишай, Лина. Вече оцеля след най-страшното. Ще преживееш и това.*

Той посочи към края на имота.

– Мемориалът е онази сграда ей там. Но в този имот са погребани американски войници, загинали в Италия по време на войната.

– Но това не е твоята къща, нали? Ти просто работиш тук?

Той не отговори. Вместо това спря на алеята и аз усетих как и последната ми надежда угасва заедно с фаровете на колата. Това не беше просто къща, това беше *дом*. Покрай пътеката имаше саксии с червено мушкато, а на верандата проскърцваше люлка, сякаш някой тъкмо бе станал от нея. Ако не се брояха кръстовете по моравата, това си приличаше на съвсем нормална къща в съвсем нормален квартал. Но не беше нормален квартал. И тези кръстове нямаше да ходят никъде. Никога.

– Искат да има човек на място през цялото време, затова са построили къщата през шейсетте. – Хауърд извади ключа от запалването, после забарабани нервно с пръсти по волана. – Много съжалявам, Лина. Предполагах, че знаеш. Не мога да си представя какво си мислиш сега.

– Това е гробище – казах аз немощно.

Той се обърна и ме погледна, не съвсем в очите.

– Знам. И последното, което ти трябва сега, е напомняне за всичко, през което премина тази година. Но според мен ще откриеш, че мястото е много спокойно и има изключително интересна история. Майка ти го обичаше. И след като прекарах тук почти седемнайсет години, не мога да си представя да живея другаде.

Гласът му беше изпълнен с надежда, но аз се свих в седалката си. Порой въпроси летяха из ума ми: *Ако толкова е обичала това място, тогава защо никога не ми е казвала за него? Защо дори не ми е споменавала за теб, докато не се разболя? И в името на всичко свято, какво я е накарало да пропусне тази така незначителна подробност, че ти си мой баща?*

Хауърд помълча малко, после отвори вратата на колата.

– Нека влезем. Ще взема куфара ти.

Той, в целия си ръст от над метър и деветдесет, заобиколи към багажника и аз се наведох да го погледна в страничното огледало. Баба бе онази, която запълни празнините. *Той е твой баща; затова тя е искала да живееш с него.* Вероятно трябваше да го предвидя. Но просто ми се струваше, че мама все е трябвало да ми спомене кой всъщност е добрият стар приятел Хауърд.

Той затвори багажника, а аз изправих гръб и започнах да ровя в раницата си, за да спечеля още няколко секунди. *Лина, мисли. Ти си сама в чужда страна, един смахнат гигант се появява от нищото като твой баща, а новият ти дом може да бъде снимачна площадка на филм за зомби апокалипсис. Направи нещо.*

Но какво? Освен ако не изтръгнах ключовете за колата от Хауърд, не можех да се сетя за друг начин да избегна влизането в тази къща. Накрая разкопчах предпазния колан и го последвах към вратата.

* * *

Отвътре къщата беше крещящо нормална – сякаш е решила, че може да компенсира местоположението си, като много се постарее в това отношение. Хауърд остави куфара ми в антрето, после влязохме в дневната, където имаше две меки кресла и кожен диван. Имаше и туристически плакати на стените и миришеше силно на чесън и лук. Но по хубав начин. Естествено.

– Добре дошла у дома – каза Хауърд и включи осветлението. Нова вълна на паника ме връхлетя и той се смръщи, когато видя изражението ми. – Исках да кажа, добре дошла в Италия. Много се радвам, че си тук?

– Хауърд?

– Здравей, Соня.

Висока, изящна като газела жена влезе в стаята. Беше с няколко години по-възрастна от Хауърд, кожата ѝ имаше цвят на кафе, а ръцете ѝ бяха окичени със златни гривни. Разкошна. И освен това – изненада.

– Лина – каза тя, като изговори внимателно името ми. – Ти дойде. Как минаха полетите?

Аз пристъпих от крак на крак. Никой ли нямаше да ни представи?

– Ами добре. Последният беше доста дълъг.

– Много се радваме, че си тук.

Тя ми се усмихна и пак настана неловка тишина.

Накрая аз пристъпих напред.

– Значи... ти си съпругата на Хауърд?

Те се спогледаха и после буквално зареваха от смях.

Лина Емерсън. Гений на комедията.

Накрая Хауърд се овладя.

– Лина, това е Соня. Тя е помощник-уредник на гробището. Работи тук дори по-дълго от мен.

– Само с няколко месеца – каза Соня и си избърса очите. – Хауърд винаги ме изкарва древна като динозаврите. Моята къща също е в имота, малко по-близо до мемориала.

– Колко души живеят тук?

– Само ние двамата. Вече сме трима де – каза Хауърд.

– И към четири хиляди войници – добави Соня, усмихната.

После присви очи към Хауърд и аз го погледнах тъкмо навреме, за да видя как трескаво прокарва пръст през гърлото си. Невербална комуникация. Чудесно.

Усмивката на Соня изчезна.

– Лина, гладна ли си? Направих лазаня.

На *това* е миришело, значи.

– Доста съм гладна – признах си.

Меко казано.

– Добре. Направих моя специалитет. Лазаня със су-перчеснови чеснови хлебчета.

– Да! – Хауърд вдигна победоносно ръка във въздуха като домакия, отгатнала точната цена в телевизионно шоу. – Решила си да ни погледиш.

– Това е специална вечер, затова реших да се постарая. Лина, вероятно ще искаш да си измиеш ръцете. Аз ще сервирам и ще те чакаме в трапезарията.

Хауърд посочи през дневната.

– Банята е натам.

Кимнах и оставих раницата си на близкото кресло, преди буквално да прелетя през стаята. Банята беше миниатюрна, едва побираше тоалетната чиния и мивка, и аз пуснах водата толкова гореща, колкото можех да издържа, като отмих летището от ръцете си с парченце сапун, оставено на мивката.

Докато се миех, се зърнах в огледалото и изстенах. Изглеждах, все едно ме бяха влачили през три различни часови зони. Което си беше точно така. Обичайния ми тен го нямаше, бях бледа и жълтеникава, а под очите ми имаше тъмни сенки. А *косата ми*. Тя най-сетне бе открила начин да се освободи от законите на физиката. Намокрих ръце и се опитах да пригладя къдриците, но това като че ли само ги окуражи. Накрая се отказах. И какво, ако изглеждам като таралеж, който е открил кутийка „Ред Бул“? Бащите би трябвало да ни харесват всякакви, нали?

Отвън се чу музика и нервността ми се разрасна от пламъче в истинска клада. Наистина ли имах нужда от вечеря? Дали да не се скрия в някоя стая, докато смея цялата тази история с гробището. Или пък не успея да я смея. Но коремът ми изкъркори възмутено... Ох, трябваше да ям.

– Ето я и нея – каза Хауърд и стана, когато влязох в трапезарията.

На масата имаше червена карирана покривка и от айпода до вратата звучеше стара рок песен, която смътно разпознавах. Плъзнах се на стола срещу тях и Хауърд седна.

– Надявам се, че си гладна. Соня е страхотна готвачка, мисля, че си е сбъркала призванието.

Сега, когато не бяхме вече само двамата, той звучеше много по-отпуснат.

Соня се усмихна.

– Ами обречена съм до живот на мемориала.

– Наистина изглежда добре.

И под „добре“ имах предвид *изумително*. Вдигаща пара тава с лазаня стоеше до кошничка с дебели резени чеснов хляб и препълнена купа с домати и хрупкава маруля. Впрегнах цялата си воля, за да не се хвърля със засилка към тях.

Соня нарязва лазанята и сложи едно голямо, потрепващо, квадратно парче в чинията ми.

– Сложи си от хляба и салатата. *Buon appetito*.

– *Buon appetito* – каза Хауърд.

– *Buon appe...* както беше там – промърморих аз.

Щом на всички бе сервирано, аз грабнах вилицата и нападнах лазанята. Знаех, че вероятно приличам на див мастодонт, но след цял ден на самолетна храна не можех да се сдържа. Онези порции бяха *миниатюрни*. Когато най-сетне спрях да си поема дъх, Соня и Хауърд се взираха в мен, а той изглеждаше леко ужасен.

– Е, Лина, какво обичаш да правиш? – попита ме Соня.

Грабнах салфетката.

– Освен да смайвам хората с маниерите си на масата ли?

Хауърд се изсмя.

– Баба ти ми каза, че обичаш да тичаш. Каза, че тичаш средно шейсет километра седмично и се надяваш да учиш в колеж.

– Е, това обяснява апетита. – Соня загреба още

едно парче и аз с благодарност вдигнах чинията си. – В училище тичаш ли?

– Преди. Бях в отбора по маратон, но се отказах от спорта, след като разбрахме.

И двамата само ме погледнаха.

– ... Когато разбрахме за рака. Тренировките ми отнемаха много време и не исках да напускам града, за да ходя по маратони и други такива.

Хауърд кимна.

– Мисля, че гробището е отлично място за бегач. Има много пространство и хубави равни алеи. Преди постоянно тичах тук. Докато не станах дебел и мързелив.

Соня извъртя очи.

– О, моля ти се. Ти не можеш да надебелееш, дори да искаш. – Тя побутна кошничката с хляба към мен. – Знаеш ли, че с майка ти бяхме приятелки? Тя беше прекрасна. Толкова талантлива и жизнена.

Не, и това не ми е казала. Възможно ли беше да съм жертва на някаква много сложна схема за отвлечане? Дали престъпниците, които отвлечат хора, първо те хранят с две парчета от най-хубавата лазания в живота ти? И дали, ако ги притиснеш, ще ти дадат рецептата?

Хауърд се прокашля, за да насочи вниманието ми отново към разговора.

– Съжалявам – казах аз. – Но тя не те е споменавала.

Соня кимна, лицето ѝ беше безизразно и Хауърд я погледна, после погледна мен.

– Сигурно си много изморена. Искаш ли да се обадиш на някого? Аз писах на баба ти, когато самолетът ти кацна, но ако желаеш, можеш да ѝ се обадиш. Имам план за международни разговори на мобилния.

– Може ли да се обадя на Ади?

– Това приятелката, при която живееше, ли е?

– Да, но аз имам лаптоп. Може да ѝ се обадя по фейстайм.

– Може да не стане тази нощ. Италия не е точно в крак с най-новите технологии и нашата интернет връзка беше доста бавна през целия ден. Някой ще дойде да погледне утре, но междувременно можеш просто да използваш телефона ми.

– Благодаря.

Той се отблъсна от масата.

– Някой иска ли малко вино?

– Да, моля – каза Соня.

– Лина?

– Ами... аз съм още малка.

Той се усмихна.

– В Италия няма такива ограничения, така че тук е малко по-различно. Но все пак не настоявам.

– Ще пропусна.

– Ей сега се връщам.

Той тръгна към кухнята.

Настана тишина за десет секунди, после Соня остави вилницата си.

– Много съм щастлива, че си тук, Лина. И искам да знаеш, че ако имаш нужда от нещо, аз съм само на хвърлей камък. Буквално.

– Благодаря.

Насочих погледа си към място точно над лявото ѝ рамо. Възрастните винаги полагаха големи усилия с мен. Мислеха си, че ако са достатъчно мили, ще компенсират някак факта, че изгубих майка си. Това беше едновременно много мило и ужасно.

Соня погледна към кухнята и снижи глас:

– Исках да те помоля, ако нямаш нищо против, утре да се отбиеш в моята къща. Трябва да ти дам нещо.

– Какво?

– Ще поговорим тогава. Тази вечер се концентрирай върху настаняването.

Само поклатих глава. Не смятах изобщо да се концентрирам върху настаняването. Дори не възнамерявах да си разопаковам багажа.

След вечеря Хауърд настоя да отнесе куфара ми на горния етаж.

– Надявам се стаята да ти хареса. Пребоядиха я и я обзаведох отново преди няколко седмици и мисля, че се получи доста хубава. През лятото държа прозорците отворени, така е доста по-хладно, но ти ги затваряй, ако искаш.

Говореше бързо, сякаш беше репетирил своята приветствена реч. Остави куфара ми пред първата врата.

– Банята е точно отсреща, сложих нов сапун и шампоан. Кажи ми, ако имаш нужда от нещо, и утре ще ти го донеса, нали?

– Добре.

– И както казах, интернетът е доста несигурен, но ако решиш да опиташ, нашата мрежа се казва „Американско гробище“.

Ама, разбира се.

– А каква е паролата?

– „Стената на изгубените“. Като една дума.

– „Стената на изгубените“ – повторих. – Какво означава това?

– Това е част от мемориала. Има много каменни плочи с имената на войници, чиито тела не са открити. Мога утре да ти ги покажа, ако искаш.

– Неее, благодаря. Е, малко съм изморена, така че... – пристъпих към вратата.

Той схвана намека, подаде ми един мобилен телефон и листче.

– Написах инструкциите за набиране на Щатите. Трябва да въведеш първо кода на страната и на района. Кажи ми, ако имаш проблеми.

Пъгнах листчето в джоба си.

– Лека нощ, Лина.

– Лека нощ.

Той се обърна и тръгна по коридора, а аз отворих вратата и завлякох куфара си в стаята, като усетих как раменете ми се отпуснаха от облекчение, че най-сетне съм сама. *Е, наистина си тук* – помислих си, – *само ти и твоите четири хиляди нови приятели*. На вратата имаше ключалка и аз я завъртях с приятно *щрак*. После бавно се обърнах и се приготвих да видя онова, което Хауърд нарече „много хубава стая“. И тогава сърцето ми буквално спря, защото... еха!

Стаята беше съвършена. Мека светлина сияеше от много сладка лампа на нощното шкафче, леглото имаше старинен вид, с около хиляда декоративни възглавници. Боядисано бюро и скрин стояха в срещуположни страни на стаята, а на стената до вратата висеше огромно овално огледало. Имаше дори няколко празни рамки за снимки върху празното нощно шкафче и скрина, сякаш чакаха да сложа нещо в тях.

Толкова ми *пасваше*. Как е възможно някой, когато дори не си срещал, да успее да ти създаде съвършената стая? Може би нещата *нямаше* да са чак толкова зле...

И тогава порив на вятъра нахлу в стаята и привлече вниманието ми към големия отворен прозорец. Бях пренебрегнала собственото си правило: *Ако изглежда твърде хубаво, за да е истина, вероятно не е*. Приближих се и надникнах навън. Надгробните камъни сияеха на лунната светлина като редици зъби и всичко беше тъмно и зловещо тихо. Никаква красота в стаята не можеше да компенсира подобна гледка.

Отдръпнах се от прозореца и извадих листчето от джоба си. Беше време да планирам бягството си.